

[Aage Knudsen.]

offentlig foranstaltning, får de 60 pct. af den indkomne sum, medens de 40 pct. går ind i statskassen eller rettere sagt i vejfonden. Nu foreslås det, at de første 2 000 kr. af det ved bortsalget opnåede nettobeløb skal være fritaget for afgift, mod at der svares 40 pct. af det overskydende beløb. Dette forslag betyder i forhold til de nugældende bestemmelser en lempelse i afgiften til vejfonden på 800 kr. for hver brugt vogn, der sælges ved offentlig auktion. Forslaget begrundes i bemærkningerne med, at det har været muligt at forhøje importen af personautomobiler fra 4 000—5 000 stk. i de tidligere år til ca. 9 000 stk. i indeværende år. Yderligere anføres det, at de priser, som nu opnås for brugte vogne, ligger ca. 15 pct. under de priser, der var gældende i fjor.

Mit parti er af den opfattelse, at der til trods for dette fald i priserne på brugte vogne endnu er så store fordele ved at få en indkøbstilladelse, at det vil være rimeligt at bevare de nugældende bestemmelser om en afgift til vejfonden på 40 pct. af hele salgssummen. Hertil kommer yderligere, at den gevinst, som sælgeren opnår i forhold til den nedskrevne værdi af den gamle vogn, i kraft af skattevæsenets regler om afhændelse af aktiver i næsten alle tilfælde vil blive fritaget for indkomstbeskatning.

Endelig er der indenfor det sidste halve år kommet et nyt moment til, som jeg også gerne vil fremføre. Det er dette, at der nu er mulighed for at købe nye personvogne i det frie marked, takket være den eksportpræmiering, som gennemførtes i sommer. De biler, der kan købes for beløb fra eksportpræmieringen, er ganske vist betydelig dyrere, ja, op til 30 pct. dyrere end de vogne, der kan købes på indkøbstilladelser.

Alle disse forhold taler til gunst for at bevare den nuværende ordning, og hvis der ikke ved udvalgsbehandlingen kan fremføres vægtigere grunde end dem, der er fremført af regeringen for ændringsforslaget til lovens § 3, kan mit parti ikke medvirke til denne ændring.

Tilføjelsen til lovens § 5 går ud på, at også brugte vogne, der indføres her til landet af udlændinge, kan bortsælges på samme måde, som tilfældet er for de øvrige vogne. I øjeblikket er det sådan, at der på brugte personvogne, der kommer her til landet en-

ten med udlændinge eller danske, bliver lagt en klausul om, at de, hvis de ønskes afhændet, skal afhændes til varedirektoratet til vurderingsprisen, hvorefter de af varedirektoratet tilbydes de kvalificerede ansøgere til nye personmotorkøretøjer. Det oplyses i bemærkningerne til lovforslaget, at der har vist sig visse vanskeligheder ved denne ordning, og derfor ønsker ministeren at få loven ændret derhen, at også disse vogne kan komme ind under den gældende ordning, og det kan måske nok være rimeligt.

Imidlertid vil vi som sagt gerne i et udvalg se lidt nærmere på ændringen til § 3, og med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til videre behandling. Jeg vil senere tillade mig at foreslå udvalgsbehandling af lovforslaget.

Bjerre: Det er desværre en kendsgerning, at det er nødvendigt at forlænge den i 1950 vedtagne lov om disse forhold; det kan der sikkert ikke være nogen tvivl om, men jeg understreger, at det „desværre“ er nødvendigt.

Om de foreslåede to ændringsforslag til loven må jeg sige, at jeg egentlig synes ganske godt om dem begge to. Ændringen til § 3 siger i hovedsagen, at ejeren af det brugte automobil selv skal have de første 2 000 kr. af det beløb, der kommer ind ved salget. Hvis en mand har kørt med et automobil, som kun kan indbringe en pris af 2 000 kr., vil jeg regne med, at det ikke er ret meget værd blandt brødre til kørsel, og så har den pågældende mand ofret en uhyre masse penge for at kunne holde det automobil så længe. Men der kan måske være noget i, at man ikke burde opnå fradraget på de 2 000 kr., når et lignende automobil, der bliver ombyttet, indbringer en betydelig større sum. Man kan jo diskutere, om det ene eller det andet princip skal anvendes, og jeg er enig i, at det kan vi se på i et udvalg. Der er vist ikke nogen grund til nogen stor diskussion herom på nuværende tidspunkt, og det kan jo være, at den højtærede minister kan give gode grunde for, at det, han har foreslået, er det rigtigste.

Med hensyn til tilføjelsen til § 5 går jeg ud fra, at den må opfattes som en praktisk foranstaltning. Disse klausulerede vogne har sommetider måttet sælges, inden klausulerne var udløbet, og så har det været således, at man har fastsat en pris, hvortil